DOI: 10.18372/2307-9061.57.15067
УДК 342.951:351.713(045)

Ю. Д. Кунєв,
доктор юридичних наук, професор
ORCID ID: https://orcid.org/0000-0002-5952-2052

К. К. Лівінська,
здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня

АДМІНІСТРАТИВНЕ УРЕГУЛЮВАННЯ МИТНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ: НА ПРИКЛАДІ СТ. 485 МКУ

Національний авіаційний університет
проспект Любомира Гузара, 1, 03680, Київ, Україна
E-mail: kunev@ukr.net

***Мета** статті полягає у формулюванні пропозицій щодо можливостей досягнення мети адміністративного стягнення за ст. 23 Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі аналізу проблем митного законодавства за ст. 485 Митного кодексу України. **Методи дослідження:** системного аналізу і синтезу, порівняльно-правового та доктринального пізнання митного законодавства; методи співставлення та порівняння положень міжнародного та національного митного законодавства, а також метод узагальнення та моделювання нових теоретичних знань. **Результати:** визначені проблеми подальшого розвитку адміністративного урегулювання митних правопорушень та запропоновані певні шляхи їх вирішення. Для системного вирішення сукупності виявлених проблем необхідним є прив'язка охоронних до регулятивних норм та поділ складів проступків за конкретними митними процедурами переміщення товарів, які, в свою чергу, можна також згрупувати за загальними процедурами: ввезення, вивезення та транзиту. Модель конструкції норми, яка визначає відповідальність за Митним кодексом України повинна містити чітку визначеність усіх складових правової норми, де юридичними засобами поєднані регулятивна норма і склад правопорушення за порушення цієї регулятивної норми. Тобто, необхідно передбачити конкретний склад дій, за порушення яких настає конкретна, індивідуально визначена юридична відповідальність. **Обговорення:** аргументується положення, що потрібно перевіряти усі наявні статті митного законодавства на відповідність конституційним принципам відповідальності та стандартам відповідальності у митній сфері, викладених у міжнародних договорах і угодах, ратифікованих Україною.*

***Ключові слова:** митне правопорушення; стаття 485 Митного кодексу України; адміністративна відповідальність; митне законодавство.*

Постановка проблеми та її актуальність. Ефективність митної діяльності визначається ефективністю митного законодавства, частину якого складають норми чинного Митного кодексу України (МКУ), які визначають й склади митних правопорушень.

Представники вітчизняної адміністративно-правової науки приділяли певну увагу проблемам адміністративної відповідальності за порушення митних правил, але від цього кількість проблем не зменшується, про що постійно свідчить судова практика. При цьому важливими залишаються питання наукової інтерпретації означених проблем, узгодження положень МКУ з міжнародними стандартами та вироблення аргументованих пропозицій щодо удосконалення чинного митного законодавства і практики його застосування.

Окрім того, актуальним є й розгляд окремо якості охоронної норми, оскільки вони є скла-

довими загальної норми регулювання діяльності в митній сфері та діяльності за окремими її складовими – митними процедурами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ця стаття є логічним продовженням попередньої публікації автора. У попередній публікації «Основи адміністративного урегулювання митних правопорушень» [1] визначені проблеми подальшого розвитку адміністративного урегулювання митних правопорушень та запропоновані теоретичні підходи до їх вирішення. Властивості митного законодавства визначаються якістю загальної правової норми у зв'язці регуляторної та охоронної складових. Основні проблеми у сфері охорони регуляторних норм в тому, що регуляторна норма повинна бути частиною диспозиції охоронної норми. Для системного вирішення сукупності виявлених проблем необхідним є прив'язка охоронних до регулятивних норм.

Мета статті – сформулювати пропозиції щодо можливостей досягнення мети адміністративного стягнення за ст. 23 Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі аналізу проблем митного законодавства за ст. 485 Митного кодексу України.

Виклад основного матеріалу. Простежити існуючі проблеми у правовому регулюванні митної сфери діяльності будемо здійснювати на прикладі аналізу змісту положень ст. 485 МКУ [2], яка передбачає адміністративну відповідальність за певну сукупність митних правопорушень.

ПИТАННЯ ДИСПОЗИЦІЇ СТ. 485 МКУ

«Стаття 485. Дії, спрямовані на неправомірне звільнення від сплати митних платежів чи зменшення їх розміру, а також інші протиправні дії, спрямовані на ухилення від сплати митних платежів» [2].

Зі змісту статті спробуємо відтворити правову норму, відповідно до якої може бути притягнене суб'єкта до адміністративної відповідальності.

Розглянемо більш детально юридичні склади проступків ст. 485 МКУ, ідентифікувати які можливо, спираючись на зміст статті за такими ознаками:

1) заявлення в митній декларації неправдивих відомостей щодо: істотних умов зовнішньоекономічного договору (контракту); ваги (з урахуванням допустимих втрат за належних умов зберігання і транспортування) або кількості; країни походження; відправника та/або одержувача товару;

2) заявлення в митній декларації неправдивих відомостей, необхідних: для визначення: коду товару згідно з УКТ ЗЕД; його митної вартості;

3) та/або надання органу доходів і зборів документів, що містять такі неправдиві відомості;

4) або несплата митних платежів у строк, встановлений законом;

5) або інші протиправні дії, спрямовані на ухилення від сплати митних платежів;

6) так само використання товарів, стосовно яких надано пільги щодо сплати митних платежів, в інших цілях, ніж ті, у зв'язку з якими було надано такі пільги.

Ознаки, за якими належить встановлювати склади адміністративного проступку, використані в одній статті – різні.

Розглянемо юридичні складові диспозиції норми за наведеним вище поділом:

1) невиконання переліку умов шляхом подання неправдивих відомостей;

2) невиконання переліку умов, потрібних для здійснення адміністративних функцій шляхом подання неправдивих відомостей;

3) вказівка на надання митному органу «якихось» документів, що містять «якісь» такі неправдиві відомості;

4) не вчинення митної формальності;

5) «якісь» протиправні дії, які «можливо» призводять до ухилення від вчинення митних формальностей;

6) невиконання умов використання товарів в «якихось» інших цілях ніж заявлені.

За такого детального аналізу складових диспозиції норми, ми бачимо, що в одній статті використовуються опис різних, неоднорідних дій, які є не тільки різними за складом, але й допускають оціночні судження, – наведені в лапках. Окрім того, у диспозиції статті відсутнє посилання на конкретну регуляторну норму, яку порушує суб'єкт, що допускає/спонукає правоза-

стосувача до довільного поєднання охоронної норми та регуляторних, лише за вказівкою на загальне правило: «не виконання умов та не вчинення формальностей, об'єднаних абстрактною спільною метою».

За аксіомами теорії права норми, які передбачають відповідальність, повинні бути абсолютно визначеними: «В абсолютно-визначеній гіпотезі вичерпне визначаються обставини, з наявністю або відсутністю яких пов'язується чинність юридичної норми»; «Абсолютно-визначена диспозиція – диспозиція, яка чітко визначає права і обов'язки учасників відносин, точно називає варіант поведінки» [3].

Усі ж склади дій за ст. 485 МКУ мають вказівки на різні дії, опис яких є не конкретно визначеним у диспозиції норми.

Особливої уваги заслуговує диспозиція складу 5) проступку: «інші протиправні дії», що допускає довільне тлумачення дій, які на думку уповноваженої особи є протиправними та/або «спрямованими на ухилення від сплати митних платежів».

За такого підходу до формулювання статті 485 МКУ потрібно вести мову про невідповідність змісту статті фактично усім принципам адміністративної відповідальності, до яких науковці зараховують такі: верховенство права; законності; доцільності; обґрунтованості; невідворотності; своєчасності; справедливості; гуманізму; індивідуалізації покарання; відповідності провини та покарання тощо.

Будова ст. 485 МКУ фактично не передбачає ситуації встановлення відповідності складу проступку, вини та санкцій взагалі, не кажучи вже про врахування у санкціях особи правопорушника та можливості урегулювання певного адміністративного правопорушення.

Проблемним також є встановлення й доказування «неправдивості» відомостей у частині 1) складу ст. 485. У МКУ чітко не встановлені критерії неправдивості відомостей, як і критерії встановлення «використання товарів, стосовно яких надано пільги щодо сплати митних платежів, в інших цілях, ніж ті, у зв'язку з якими було надано такі пільги» – частина 6) складу ст. 485. Таке формулювання чітко не встановлює диспозицію проступку, посилаючись на дії від зворотнього: усі дії заборонені, окрім дій з використання товарів …, ніж ті, у зв'язку з якими було надано такі пільги. Склад диспозиції норми статті відсильний, але посилання існує не на конкретні дії, а на інші цілі: «використання товарів в інших цілях, ніж ті, у зв'язку з якими було надано такі пільги».

Складається таке враження, що законодавець, формулюючи статтю, забув, у якій сфері дії права встановлюється відповідальність із складами проступків і злочинів – у сфері дії публічного права, а не приватного.

Тому можемо стверджувати, що відповідно до ст. 485 МКУ без порушень основних правових принципів відповідальності, визначених у Конституції, неможливо провести кваліфікацію проступку, пов'язаного з порушенням норм митного законодавства України. За наявної конструкції ст. 485 встановити склад норми митного законодавства, яке порушує суб'єкт приватного права, можна тільки довільно, підтягуючи під кваліфікацію складу проступку будь-які дії, які потенційно можуть щось порушувати.

Таким чином, зміст статті 485 МКУ за юридичною конструкцією не відповідає вимогам, встановленим теорією і правовими принципами притягнення до відповідальності, визначеними теорією права.

Поширеним випадком застосування митною службою та судами ст. 485 МКУ є ситуації, описані в монографії Кунєвої З.Ю. «Митні формальності: теорія і практика», «коли митні формальності, які не вчинив суб'єкт приватного права, перебуваючи в диспозитивній зоні дії права (сфера дії норм приватного права), трактуються судом як доказ мотиву навмисної дії або бездіяльності. Зокрема, відбуваються спроби притягнення суб'єкта ЗЕД до відповідальності за складом ст. 485 МКУ за приховування відомостей. На думку суду, механізм приховування відомостей – це факт неподання до митниці попередньої митної декларації. Іншими словами, суб'єкт приватного права повинен заздалегідь подати документи на митницю, що для суду ніби є свідченням того, що він не збирається порушувати митне законодавство. Якщо він такого не зробить, то це потенційний правопорушник.

Така ситуація відбувається тому, що митниця й суди не бажають розуміти очевидних речей про те, що умисел суб'єктів приватного права не може стосуватись випадків зобов'язання вчиняти певні формальності та карати за їхнє не вчинення, тому що такі зобов'язання чітко не визначені. А склад правопорушення про те, що інформація в документах неправдива або неточна, потребує визначення складу відхилення від норми та доказування умислу в безпосередніх діях суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності.

У Кіотській конвенції (спеціальний додаток А, глава 1 «Формальності, що передують представленню декларації на товари») як практику застосування визначено: «У випадках, коли митна служба вимагає документацію у зв'язку з пред'явленням товарів митній службі, вона не вимагає надання у цій документації іншої інформації, крім необхідної для ідентифікації товарів та транспортного засобу».

Ця теза підтверджує загальну практику обмеження сваволі адміністрації у формуванні зайвих умов, потрібних для вчинення формальностей та їх змісту.

Тому, на відміну від дій у правовій процедурі, формальності як правовий засіб чітко, конкретно і повно мають бути визначені законодавством, зокрема митним. Змінювати оперативно складові вчинення формальностей (час і місце здійснення тощо) можливо лише в контексті реалізації передбаченої у законодавстві розпорядницької функції адміністрації з виданням підзаконного нормативно-правового акта або правозастосовчого акта. Якщо такі умови не виконуються, то в адміністративного відомства або його представників виникає спокуса щодо ускладнення формальностей, оскільки це розширює сферу дії норм публічного права на сферу приватного» [4].

У статті 485 МКУ вказується на порушення регулятивних норм, в першу чергу, диспозитивної частини норми, яка визначає склад проступку. Якщо безпосередньо в нормі статті, яка передбачає, або на яку посилаються, не має чіткого складу проступку, то це спонукає до довільного тлумачення складу проступку, що й відбувається у справі за конституційним поданням Барсегяна Г.С. та багатьох аналогічних справах, де притягують до відповідальності за ст. 485 МКУ, об'єднаних лише метою «неправомірного звільнення від сплати митних платежів чи зменшення їх розміру».

У практиці Верховного суду України (ВСУ) існують рішення, як підстави притягнення до відповідальності за ст. 485 МКУ, які передбачать необхідність прямого умислу у діях так і можливість притягнення до відповідальності за скоєння правопорушення з необережності. Ці рішення приймаються тими самими суддями у складі ВСУ, але рішення різні за однією статтею, які фактично суперечать одне одному за вказівкою на форму вини [5].

У справі, яка зараз розглядається Конституційним судом України за конституційною скаргою Барсегяна Г.С. щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 485 МКУ, митна служба і суд, на попередніх стадіях судового розгляду справи у судах загальної компетенції, навіть не намагалися встановити мотиви та навести докази, які їх підтверджують у діях суб'єкта приватного права: «з метою неправомірного звільнення від сплати митних платежів чи зменшення їх розміру», див.: Постанова у справі про порушення митних правил № 0232/12500/17; Рішення Шевченківського районного суду міста Києва у справі № 761/43346/17; Постанова Шостого апеляційного адміністративного суду від 10.09.2019 р. у справі № 761/43346/17. Особливість справи, яка розглядається, у тому, що у складовій правової норми, яка за юридичною конструкцією справи стає частиною статті 485 (ч. 1 ст. 85 МКУ), навіть не передбачається «сплати митних платежів чи зменшення їх розміру», що є загальною метою неправомірних дій за ст. 485 МКУ.

ПИТАННЯ САНКЦІЇ СТ. 485 МКУ

Щодо санкції, яка передбачена у ст. 485 МКУ, зазначимо наступне: вона безальтернативна і не враховує індивідуалізацію відповідальності за дії суб'єкта приватного права.

«Принцип індивідуалізації юридичної відповідальності ставить у залежність відповідальність від поведінки правопорушника до скоєння правопорушення та після його скоєння, передбачає залежність від форми вини, від тяжкості тих наслідків, які спричинені правопорушенням,

від тих особливостей, що характеризують цього суб'єкта» [6].

Такий індивідуальний підхід передбачений нормами міжнародного права, які містять положення, що стосуються врегулювання питань відповідальності за митні правопорушення і є частиною законодавства України.

Розглянемо приклади реалізації принципу індивідуалізації юридичної відповідальності за митні правопорушення у міжнародному митному законодавстві та митному законодавстві України, що безпосередньо стосуються і санкції ст. 485 МКУ.

Джерела міжнародного права «Міжнародна конвенція про спрощення та гармонізацію митних процедур» [7] та «Угода про спрощення процедур торгівлі» [8], містять норми, що стосуються питань врегулювання питань відповідальності за митні правопорушення в національних законодавствах договірних країн.

Набрання чинності для України міжнародного договору «Міжнародна конвенція про спрощення та гармонізацію митних процедур», відбулось 15.09.2011 р., підстава – Лист Міністерства закордонних справ України: від 05.08.2011 р. № 72/12-612-2439 «Щодо набрання чинності міжнародним договором»: «Повідомляємо, що Міжнародна конвенція про спрощення та гармонізацію митних процедур від 18 травня 1973 року та Додатки I, II, III до Протоколу про внесення змін від 26 червня 1999 року до Міжнародної конвенції про спрощення та гармонізацію митних процедур набирають чинності для України 15 вересня 2011 року» [9].

Україна приєдналася до зазначених міжнародних документів Всесвітньої митної організації відповідно до Закону України № 3018-VI від 15.02.2011 р.

У Спеціальному додатку H додатку III до Протоколу про внесення змін до Міжнародної конвенції про Спрощення та гармонізацію Митний процедур (Спеціальні Додатки), Глава 1. Митні правопорушення: Адміністративне врегулювання митних правопорушень, 23. Стандартне правило, зазначено:

«Ступінь суворості або сума будь-яких санкцій, що застосовуються під час адміністративного врегулювання митного правопорушення, залежить від серйозності або важливості вчиненого митного правопорушення, а також від попередньої діяльності особи, якої це стосується, пов'язаної з митною службою» [10].

Набрання чинності для України міжнародного договору «Угода про спрощення процедур торгівлі», наведена у Додатку до Протоколу про внесення змін до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі.

Протокол ратифіковано Законом України № 745-VIII від 04.11.2015 «Про ратифікацію Протоколу про внесення змін до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі» Набрання чинності для України Угоди про спрощення процедур торгівлі, відбулося 05.12.2015.

Угода про захисні заходи (Відомості Верховної Ради, 2015, № 49-50, ст. 456) Верховна Рада України постановляє: «Протокол про внесення змін до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі, учинений 27 листопада 2014 року у м. Женеві, який набирає чинності для України відповідно до пункту 3 статті X зазначеної Угоди, ратифікувати (додається)». У статті 7 «Термін дії й перегляд захисних заходів», зазначено, що: «1. Член застосовує захисні заходи лише протягом такого періоду часу, який може бути необхідним для запобігання серйозній шкоді або усунення її, а також для сприяння адаптації до умов конкуренції. Період не може перевищувати чотирьох років, якщо його не продовжено згідно з пунктом 2» [11].

У повному обсязі Угода про спрощення процедур торгівлі, набирає чинності для України, з урахуванням дії захисних заходів, з 06.12.2019 року.

В Угоді про спрощення процедур торгівлі, статті 6 «Правила щодо зборів і платежів, які застосовуються до імпортування та експортування або у зв'язку із ними та штрафи», п. 3 «Штрафні санкції», зазначено:

«3.1 Для цілей пункту 3 термін «штрафні санкції» означає санкції, що застосовуються митною адміністрацією члена за порушення його митних законів, підзаконних нормативно-правових актів або процедурних вимог.

3.3 Застосована штрафна санкція залежить від фактів та обставин справи і повинна відповідати ступеню та тяжкості порушення» [8].

Наведені вище положення міжнародних договорів «Міжнародна конвенція про спрощення та гармонізацію митних процедур» та «Угода про спрощення процедур торгівлі» є чинними для України і відповідно до закону України «Про міжнародні договори України», стаття 19. Дія міжнародних договорів України на території України:

«1. Чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства.

2. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору» [12].

Окрім того, у главі 67 МКУ, в принципі, є певний набір норм для індивідуалізації відповідальності (вибір між різновидами у ст. 461 МКУ). Крім цього, є натяк на ознаки індивідуалізації (ст. 460 МКУ), але стаття 485 МКУ до переліку дотичних статей не входить. Тобто, вже можна стверджувати, що по частині статей МКУ ознаки індивідуалізації є, а по іншій частині (ст. 485) – нема.

Підсумуємо таким чином, що ч. 1 статті 485 МКУ, де передбачено безальтернативну санкцію: «тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі 300 відсотків несплаченої суми митних платежів», не відповідає вищезазначеним нормам міжнародного права, чинним для України, якими передбачено необхідність індивідуалізації відповідальності за митні правопорушення таким чином: «ступінь суворості або сума будь-яких санкцій, що застосовується митною адміністрацією члена за порушення його митних законів, підзаконних нормативно-правових актів або процедурних вимог» повинна «залежати від серйозності або важливості вчиненого митного правопорушення, а також від попередньої діяльності особи, якої це стосується, пов'язаної з митною службою».

За наявності великої кількості проблем юридичного плану, стаття 485 МКУ, тривалий час продовжує бути чинною. Єдиним логічним поясненням існування такої статті в МКУ є її спрямованість, з одного боку, на наповнення державного бюджету будь-якою ціною, з іншого, – існуванням корупційної складової статті у вигляді можливості довільного тлумачення правозастосувачем складу правопорушення і його кваліфікації.

Висновки. Основні проблеми у сфері охорони регуляторних норм у тому, що регуляторна норма повинна бути частиною диспозиції охоронної, і від якості регуляторної норми залежить загальне регулювання цілої сфери діяльності.

Аналізуючи склад статті 485 та правозастосовну практику, ми навели конкретні приклади невдалого ставлення законотворця та правозастосувачів до реалізації охоронної функції держави в митній сфері та необхідності нагального системного усунення проблем адміністративного урегулювання митних правопорушень в Україні.

Рішення Конституційного суду України від 26.02.2019 р. щодо відповідності Конституції України статті 368-2 КК: «… норма не може розглядатися як «право», якщо її не сформульовано достатньо чітко, що дає змогу громадянинові регулювати свою поведінку».

Для системного вирішення сукупності означених проблем митного законодавства необхідним є поділ складів проступків за конкретними митними процедурами, за якими переміщується товар, які, в свою чергу, можна також згрупувати за процедурами: ввезення, вивезення та транзиту.

Така систематизація правопорушень сприятиме єдності регулятивних і охоронних норм та не усуне інших проблем, які потребуватимуть перегляду і формуванню складів адміністративних проступків відповідно до конституційних принципів відповідальності та стандартів відповідальності у митній сфері, викладених у міжнародних договорах і угодах, ратифікованих Україною.

Модель конструкції норми, яка визначає відповідальність за МКУ повинна містити чітку

визначеність усіх складових правової норми, де юридичними засобами поєднані регулятивна норма і склад правопорушення за порушення цієї регулятивної норми, які передбачатимуть й індивідуалізацію відповідальності, тобто конкретний склад дій, за порушення яких настає конкретна юридична відповідальність.

Література

1. Кунєв Ю.Д. Основи адміністративного урегулювання митних правопорушень. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. Київ: НАУ, 2020. № 2 (55). С. 86–93. DOI: 10.18372/2307-9061.55.14779

2. Митний кодекс України: Закон України від 13 бер. 2012 р. № 4495-VI. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17.

3. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручник. Пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.

4. Кунєва З.Ю. Митні формальності: теорія і практика: монографія. Київ: Видавничий дім «АртЕк», 2018. 216 с.

5. Верховний Суд – наші очікування не виправдовуються. Аналіз практики Верховного Суду щодо форми вини правопорушення, передбаченого ст. 485 Митного кодексу України. URL: http://kmp.ua/uk/analytics/court-practice/the-supreme-court-our-expectations-are-not-justified/

6. Зубрицький М.І. Система принципів юридичної відповідальності державних службовців. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія Право. 2014. Вип. 29. Ч. 2. Т. 4/2. С. 53–56. URL: http://www.visnyk-juris.uzhnu.uz.ua/file/No.29-2/part_4-2/14.pdf).

7. Про приєднання України до Міжнародної конвенції про спрощення і гармонізацію митних процедур у зміненій редакції згідно з Додатком I до Протоколу про внесення змін до Міжнародної конвенції про спрощення та гармонізацію митних процедур: Закон України від 05 жовт. 2006 р. № 227-V. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/ laws/show/227-16.

8. Протокол про внесення змін до Марракеської угоди про заснування Світової організації торгівлі. Угода про спрощення процедур торгівлі: Протокол ратифіковано Законом України від 04 лист. 2015 р. № 745-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/981_053.

9. Щодо набрання чинності міжнародним договором: Лист Міністерства закордонних справ України від 05 серп. 2011 р. № 72/12-612-2439. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v2439321-11.

10. International Convention on the simplification and harmonization of Customs procedures (as amended) (done at Kyoto on 18 May 1973, amended on 26 June 1999). URL: http://www.wcoomd.org/ KyotoNew/ Content/ content.html

11. Про міжнародні договори України: Закон України від 29 чер. 2004 р. № 1906-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 50. Ст. 540. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1906-15.

References

1. Kunjev Ju.D. Osnovy administratyvnogo ureguljuvannja mytnyh pravoporushen’. *Naukovi praci Nacional’nogo aviacijnogo universytetu. Serija: Jurydychnyj visnyk «Povitrjane i kosmichne pravo»*. Kyi’v: NAU, 2020. № 2 (55). S. 86–93.

2. Mytnyj kodeks Ukrai’ny: Zakon Ukrai’ny vid 13 ber. 2012 r. № 4495-VI. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17.

3. Skakun O.F. Teorija derzhavy i prava: pidruchnyk. Per. z ros. Harkiv: Konsum, 2001. 656 s.

4. Kunjeva Z.Ju. Mytni formal’nosti: teorija i praktyka: monografija. Kyi’v: Vydavnychyj dim «ArtEk», 2018. 216 s.

5. Verhovnyj Sud – nashi ochikuvannja ne vypravdovujut’sja. Analiz praktyky Verhovnogo Sudu shhodo formy vyny pravoporushennja, peredbachenogo st. 485 Mytnogo kodeksu Ukrai’ny. URL: http://kmp.ua/uk/analytics/court-practice/the-supreme-court-our-expectations-are-not-justified/

6. Zubryc’kyj M.I. Systema pryncypiv jurydychnoi’ vidpovidal’nosti derzhavnyh sluzhbovciv. *Naukovyj visnyk Uzhgorods’kogo nacional’nogo universytetu. Serija Pravo*. 2014. Vyp. 29. Ch. 2. T. 4/2. S. 53–56. URL: http://www.visnyk-juris.uzhnu. uz.ua/file/No.29-2/part_4-2/14.pdf).

7. Pro pryjednannja Ukrai'ny do Mizhnarodnoi' konvencii' pro sproshhennja i garmonizaciju mytnyh procedur u zminenij redakcii' zgidno z Dodatkom I do Protokolu pro vnesennja zmin do Mizhnarodnoi' konvencii' pro sproshhennja ta garmonizaciju mytnyh procedur: Zakon Ukrai'ny vid 05 zhovt. 2006 r. № 227-V. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/ laws/show/227-16.

8. Protokol pro vnesennja zmin do Marrakes'koi' ugody pro zasnuvannja Svitovoi' organizacii' torgivli. Ugoda pro sproshhennja procedur torgivli: Protokol ratyfikovano Zakonom Ukrai'ny vid 04 lyst. 2015 r. № 745-VIII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/ laws/show/981_053.

9. Shhodo nabrannja chynnosti mizhnarodnym dogovorom: Lyst Ministerstva zakordonnyh sprav Ukrai'ny vid 05 serp. 2011 r. № 72/12-612-2439. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v2439 321-11.

10. International Convention on the simplification and harmonization of Customs procedures (as amended) (done at Kyoto on 18 May 1973, amended on 26 June 1999). URL: http://www.wcoomd.org/Kyoto New/Content/ content.html

11. Pro mizhnarodni dogovory Ukrai'ny: Zakon Ukrai'ny vid 29 cher. 2004 r. № 1906-IV. *Vidomosti Verhovnoi' Rady Ukrai'ny*. 2004. № 50. St. 540. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/ show/1906-15.

Yu. Kunev, K. Livinska

ADMINISTRATIVE SETTLEMENT OF CUSTOMS OFFENSES: ON THE EXAMPLE OF ART. 485 UCC

National Aviation University
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03680, Kyiv, Ukraine
E-mail: kunev@ukr.net

The purpose *of the article is to formulate proposals on the possibility of achieving the goal of administrative penalty under art. 23 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses on the basis of the problems analysis of the customs legislation according to art. 485 of the Customs code of Ukraine.* ***Research methods:*** *system analysis and synthesis, comparative legal and doctrinal cognition of customs legislation; methods of comparison and comparing the provisions of international and national customs legislation, as well as the method of generalization and modeling of new theoretical knowledge.* ***Results:*** *problems of further development of administrative settlement of customs offenses are defined and certain ways of their decision are offered. To systematically solving of all the identified problems, it is necessary to link security to regulations and the division of misdemeanors by specific customs procedures for the movement of goods, which, in turn, can also be grouped by general procedures: import, export and transit. The model of construction of the norm, which determines the responsibility under the Customs Code of Ukraine, must contain a clear definition of all components of the legal norm, where legal means combine the regulatory norm and the composition of the offense for violation of this regulatory norm. That is, it is necessary to provide a specific set of actions, for the violation of which there is a specific, individually determined legal liability.* ***Discussion:*** *argues that all existing articles of customs legislation should be checked for compliance with the constitutional principles of responsibility and standards of responsibility in the customs sphere, set out in international treaties and agreements ratified by Ukraine.*

Keywords: *customs offense; article 485 of the Customs Code of Ukraine; administrative liability; customs legislation.*